

Arrest

nr. 174 731 van 16 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1) X
2) X
3) X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 mei 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 10 april 2013 wordt de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 29.05.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Betreffende de medische elementen ingeroepen door D., N. en D., M. aangaande een aanvraag 9ter (dd.29/05/2012):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit de medische adviezen van de arts-adviseur d.d.05/04/2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkenen lijden aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkenen een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

1.3. Op 10 april 2013 wordt de tweede verzoekende partij het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van

C. H. (Attaché),

gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan de genaamde:

D., M. geboren te Kaboel op 01.01.1960, nationaliteit Afghanistan

+ son fils D., A. H. (R.N.: 096112754955)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten: Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene werd op 29/03/2012 de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming geweigerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrestnr.: 78 446)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. De verzoekende partijen betogen in een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, als volgt:

“(…) ENIG MIDDEL: Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (schending van de materiële en formele motiveringsplicht). Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van art. 9ter van de Vreemdelingenwet in samenhang met de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van artikel 2 en 3 EVRM.

EERSTE ONDERDEEL: "Betrokkene lijdt niet aan een aandoening die een directe bedreiging betekent voor zijn leven"

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag artikel 9ter vreemdelingenwet onontvankelijk.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze juist, afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-adviseur die in zijn verslag dd. 05.04.2013 concludeert dat betrokkene niet lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. Volgens de bestreden beslissing vereisen de beschreven aandoeningen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Verzoeker kan niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van zijn verzoek tot regularisatie, aangezien in eerste instantie de arts-adviseur in de ontvankelijkheidsfase enkel mag overgaan tot een prima facie beoordeling.

Bovendien is het toepassingsgebied van art. 9TER § 1 ruimer dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn.

1. De medische filter

Door de wet van 8 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 werd een medische filter ingevoerd tijdens de onontvankelijkheidsfase. De Dienst Vreemdelingenzaken kan een 9ter aanvraag al onontvankelijk verklaren als de arts-adviseur oordeelt dat "de ziekte kennelijk (=manifest) niet beantwoordt aan de criteria van artikel 9ter Vreemdelingenwet".

Zoals blijkt uit de parlementaire voorbereidingen van deze wetswijziging is er slechts sprake van een prima facie beoordeling door de arts-adviseur met de bedoeling uit te sluiten dat de 9ter aanvrager louter op basis van bijvoorbeeld een 'ontstoken teennagel' of 'banale neusverkoudheid' een attest van immatriculatie krijgt.

Heel de bedoeling van de wetwijziging is te verhinderen dat manifest niet ernstige aanvragers toegang tot het onderzoek ten gronde krijgen. Enkel kennelijk ongegronde aanvragen worden uitgesloten.

Naar aanleiding van een vraag over de medische filter benadrukt de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het volgende (Vraag nr. 1 52 van 2 augustus 2011 van Mevrouw Z. GENOT, Volksvertegenwoordiger):

"De nieuwe fase van de medische ontvankelijkheid houdt niet in dat er wordt geverifieerd of de medische reden reëel is, maar wel of ze overeenstemt met het oogmerk van de wetgever (artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980). Er bestaat immers geen medische of juridische definitie van de uitdrukking "ernstige ziekte". Het is dus geen ernstige ziekte die een aanvraag 9ter rechtvaardigt, maar een ziekte die een risico met zich brengt zoals beschreven in artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980. De nuance is van het grootste belang. Verder is het zo dat het verifiëren van de medische ontvankelijkheid pas gebeurt nadat is vastgesteld dat de andere voorwaarden voor de ontvankelijkheid zijn vervuld.

Het verschil is hierin gelegen dat in de huidige procedure een negatief medisch advies slechts kan voorkomen in het onderzoek ten gronde en dus leidt tot een verwerping ten gronde. In de aanvullende fase die door het nieuwe ontwerp wordt ingesteld zal een negatief medisch advies betrekking hebben op het duidelijk gebrek aan ernst (dat wil zeggen, niet de afwezigheid van ernstige ziekte, maar de duidelijke afwezigheid van het door artikel 9ter vereiste risico) en bijgevolg tot de niet-ontvankelijkheid van de aanvraag leiden. Heel de bedoeling van de tekst is te verhinderen dat manifest niet ernstige aanvragers (in de zin zoals ik daarnet heb uitgelegd) toegang tot het onderzoek ten gronde zouden krijgen. Het zou immers zeer onbillijk zijn aan die aanvragers hetzelfde voorlopige verblijfsvoordeel te geven als aan de andere aanvragers."

In de voorgelegde medische attesten) van verzoekers blijkt dat eerste verzoeker lijdt ernstige retrosternale pijn en verder gespecialiseerd onderzoek aangewezen is. Verzoekster lijdt aan intense polyarticulaire pijnen ten gevolge van een chronische polyarticulaire ontsteking. Volgens het standaard medisch getuigschrift wordt medische opvolging en behandeling noodzakelijk geacht.

Het mag duidelijk zijn dat deze aandoeningen van verzoekers ernstig en chronisch zijn.

Gedaagde kan absoluut niet stellen zijn dat deze aandoeningen manifest niet ernstig zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken en de arts-adviseur maken een flagrante beoordelingsfout en geven een juridisch niet correcte motivering door reeds in de ontvankelijkheidsfase te stellen dat er geen sprake is van een ziekte die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

Zoals blijkt uit de parlementaire voorbereidingen en de letter van de wet zelf kan er slechts sprake zijn van een prima facie beoordeling door de arts-adviseur in de ontvankelijkheidsfase.

De wetgeving stelt dat in de ontvankelijkheidsfase de arts-adviseur dient na te gaan of er sprake is van een duidelijke afwezigheid van het door artikel 9ter vereiste risico en dus NIET van de afwezigheid van een ernstige ziekte.

In casu misbruikt de Dienst Vreemdelingenzaken de ontvankelijkheidsfase om reeds over te gaan tot de eigenlijke beoordeling van de aanvraag van verzoeker. Dit is volledig in strijd met de bedoeling van de wetgever. De eigenlijke beoordeling kan pas gebeuren in de gegrondheidsfase.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden, op grond van een onjuiste en gebrekkig motivering.

2. Het toepassingsgebied van art. 9ter VW is ruimer dan 'levensbedreigende ziektes'

Bovendien is het niet vereist dat de ziekte 'levensbedreigend' is of 'een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit'.

Het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking, zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gratuité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Vrije vertaling: "niet de stabiliteit van de gezondheidstoestand, maar de ernst en de voortdurende zorg die deze vereist, is van belang".

Volgens verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat het advies van de arts-adviseur nog steeds uit van een foute interpretatie van de rechtspraak van het EHRM en van een veel te beperkte lezing van artikel 9ter zelf. Dit bevestigde de RvV in een arrest nr. 93.870 van 18 december 2012 (zie pg. 9-1 0 voor een uitgebreide motivering).

Het EHRM stelt namelijk 'directe levensbedreiging' en 'kritieke gezondheidstoestand' geenszins als absolute voorwaarde om te kunnen spreken van een schending van artikel 3 EVRM. Het Hof stelt dat ook ernstige aandoeningen die geen directe levensbedreiging vormen, een schending kunnen uitmaken. Bovendien biedt artikel 9ter Vw een ruimere bescherming dan direct levensbedreigende ziektes. (RvV nr. 92.397 dd. 29.11.2012 en RvV nr. 92.661 dd. 30.11.2012).

De arts-adviseur van de DVZ vertrekt dan ook van een verkeerde deductie wanneer zij stelt dat artikel 3 EVRM slechts geschonden is "als de aandoening direct levensbedreigend is, gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte" (RvV nr. 92.397, RvV nr. 92.661). De recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is dan ook eenduidig: de standaardmotiveringen door de artsen-adviseurs en door de Dienst Vreemdelingenzaken zijn onwettig. De beoordeling en motivering van de medische elementen van een 9ter-aanvraag door de DVZ is te beperkt. Ze moet ruimer zijn dan alleen 'directe levensbedreiging' of 'geen directe bedreiging voor zijn leven of fysieke integriteit'. De Dienst Vreemdelingenzaken en de artsen-adviseurs moeten alle medische normen van artikel 9ter Verblijfswet en ook de behandeling in het herkomstland onderzoeken en motiveren. (RvV 92.258, 27 november 2012 - RvV 92.397, 29 november 2012 - RvV 92.444, 29 november 2012 - RvV 92.661, 30 november 2012 - RvV 92.863, 4 december 2012)

Verzoeker meent dat de motivering van de beslissing dan ook totaal faalt, onnauwkeurig, foutief en niet afdoende is.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. **TWEEDE ONDERDEEL: Adequate behandeling in het land van herkomst**

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag artikel 9ter vreemdelingenwet onontvankelijk.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-adviseur die in zijn verslag dd. 31.01.2013 in essentie concludeert dat betrokkene niet lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging betekent voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen houden actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

De bestreden beslissing stelt verder dat:

"Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is."

De bestreden beslissing miskent flagrant de bepalingen van artikel 9ter vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken steunt de ontvankelijkheidsbeslissing enkel op het motief dat uit het medisch getuigschrift blijkt dat de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet uitermate ernstig is.

Dit motief is enerzijds foutief (zie hierboven). Anderzijds volstaat het niet.

Artikel 9ter vreemdelingenwet vereist een dubbel onderzoek daar dit artikel de mogelijkheid creëert voor medische regularisatie in twee omstandigheden:

-lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit;

OF

-lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Het tweede criterium is niet weerlegd in de bestreden beslissing.

Uit grondige lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, de beschikbaarheid van de zorgen in het land van herkomst, de opvolging in het land van herkomst en de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in het land van herkomst op geen enkele manier heeft onderzocht.

In het advies van de arts wordt met (foute) verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM wel een poging gedaan om te stellen dat het tweede criterium niet van toepassing is met de redenering dat 'nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet uitermate ernstig is, bijgevolg in tweede instantie artikel 3 EVRM niet geschonden kan zijn wanneer de gezondheidstoestand niet uitermate ernstig is zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn.

Dit citaat van en uit het advies van de arts-adviseur doet het voor alsof wanneer het eerste criterium niet van toepassing is automatisch ('bijgevolg') moet vastgesteld worden dat het tweede criterium niet van toepassing kan zijn.

Dit is een totaal foute interpretatie van de wetgeving die twee autonome criteria in het leven heeft geroepen.

In de tekst van de wet staat 'OF', wat betekent dat het over twee autonome criteria gaat.

Het tweede criterium dient bijgevolg ook op zichzelf beoordeeld te worden. Het is perfect denkbaar dat iemand niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit,

maar dat hij wel een ziekte heeft die aanleiding geeft tot een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er daarvoor geen adequate behandeling (medische zorgen, medicamenten...) is in het land van herkomst.

Bv. een chronische bronchitis is op zich niet levensbedreigend, maar kan wel tot een mensonterende situatie leiden wanneer in het land van herkomst deze niet adequaat kan verzorgd worden..

Zelfs bij een onontvankelijkheidsbeslissing op basis van de medische filter dient de Dienst Vreemdelingenzaken beide elementen na te gaan en te motiveren. Dit wordt bevestigd in verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RvV 83.956 van 29 juni 2012 - RvV 84.293, 6 juli 2012 - RvV 85.967, 21 augustus 2012 - RvV 88.189, september 2012).

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing dan ook de formele motiveringsplicht en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

DERDE ONDERDEEL: "Schendingen van artikel 2 en 3 EVRM zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden"

Het EHRM zou de schendingen van artikel 2 (recht op leven) en 3 EVRM onlosmakelijk verbonden achten, met als gevolg dat 'indien er geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder moet onderzocht worden, wegens deze samenhang'.

De bestreden beslissing gebruikt deze 'redenering' om te argumenteren dat er bijgevolg niet moet nagegaan worden of er in het land van herkomst een adequate behandeling mogelijk is, omdat het niet bestaan van een onmenselijke of vernederende behandeling (artikel 3 EVRM) voor gevolg heeft dat het recht op leven niet in het gedrang kan komen wegens gebrek aan adequate behandeling. Eenvoudig gezegd: als er geen onmenselijke of vernederende behandeling kan weerhouden worden is adequate verzorging in het land van herkomst geen discussiepunt meer.

De bestreden beslissing meent haar 'redenering' te kunnen steunen op vier arresten van het EHRM.

Bij nazicht via HUDOC (zoekmachine EHRM) zijn twee van de vier arresten niet terug te vinden; het gaat om de arresten van 29 juni 2004 (Salkis t. VK) en 7 juni 2011 (Anam t. VK).

De twee wel teruggevonden arresten zeggen totaal niet wat de DVZ meent eruit te kunnen afleiden.

Het arrest Yoh-Ekale Mwanje t. België van 20 december 2011, stelt in punten 1 03-108 dat (zie inzonderheid 107-108) wat volgt:

(eigen vertaling van de Franse tekst van het arrest):

"1 07. ...Het Hof besluit dat verzoekster niet genoten heeft van een effectieve beroepsmogelijkheid in de zin van artikel 13 van het EVRM en dat er een schending is van artikel 1 3 in samenhang met artikel 3.

1 08. Gezien deze conclusie, meent het Hof dat er geen reden is om zich te buigen over de ontvankelijkheid en de gegrondheid van het andere onderdeel van de grief getrokken uit de afwezigheid en een effectief beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 7 december 2009, noch om de grieven van verzoekster te onderzoeken vanuit het oogpunt van artikel 13 in samenhang met artikel 2."

Met andere woorden: de beweerde samenhang tussen de verwerping van artikel 3 en artikel 2 EVRM die de DVZ uit dit arrest meent te moeten afleiden, is totaal afwezig. Het Hof heeft de grief van artikel 2 EVRM gewoonweg niet onderzocht omdat het op het punt van het gebrek aan rechtstoegang in het kadervan artikel 13 in samenhang met artikel 3 reeds van oordeel was dat het middel gegrond was.

De verwijzing naar het arrest van het EHRM inzake D. tegen Verenigd Koninkrijk van 2 mei 1 997 is zo mogelijk nog meer naast de kwestie.

Punt 59 van dat arrest zegt dat het Hof geen onderzoek doet naar de schending van artikel 2 EVRM omdat de verzoeker 'voor het Hof meegedeeld had dat hij zich ertoe beperkte zijn zaak te steunen op artikel 3 EVRM', zodat het Hof 'het niet nodig vindt de klacht ook nog te onderzoeken onder artikel 2 EVRM'.

Het besluit dat de bestreden beslissing uit dit arrest trekt tart bijgevolg elke juridische verbeelding.

De conclusie die de bestreden beslissing op basis van haar 'redenering' over de arresten van het EHRM trekt, met name dat het niet bewezen is dat een terugkeer naar het land van herkomst ... een inbreuk uitmaakt op de Europese Richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 3 EVRM, is bijgevolg onjuist en is alleszins een schending van artikel 3 EVRM en een niet afdoende motivering. (...)"

2.1.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag ervan, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en naar de adviezen van de arts-adviseur die de medische elementen die voor verzoekende partijen werden aangevoerd op 5 april 2013 heeft onderzocht en daarop concludeerde dat *“de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel”*. Derhalve, zo besluit de verwerende partij in de bestreden beslissing, *“(wordt) de onontvankelijkheid van deze aanvraag vastgesteld”*. Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij zich bij het nemen van de bestreden beslissing volledig gesteund heeft op de adviezen van de arts-adviseur, die moeten worden beschouwd als integraal deel uitmakend van de bestreden beslissing.

Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN). Verzoekende partijen betwisten niet dat zij in het bezit werden gesteld van deze adviezen en tonen verder niet aan dat en om welke redenen de bestreden beslissing, samengelezen met de adviezen, niet zou voldoen aan de hierboven geschetste vereisten van de formele motiveringsplicht.

Er is dan ook voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.3. Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.1.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenfinding.

2.1.5. Onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht vergt in casu onderzoek naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *“(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

2.1.6. Het advies van de arts-adviseur van 5 april 2013, genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij, dat zich in het administratief dossier bevindt, luidt als volgt:

*“D., N. (R.N. xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx)
Mannelijk
Nationaliteit: Afghanistan
Geboren op 30.04.1945
Adres: (...)
Artikel 9ter §3 - 4°*

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 29.05.2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 14/5/2012 blijkt dat betrokkene lijdt aan pijn in de borstkas, bronchospasme en vertoont een stresstoestand. De aanvragende arts schrijft expliciet dat de medische ondervraging (anamnese) van betrokkene onmogelijk was wegens taalbarrière.

Dit klachtenpatroon houdt geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene en vormt geen direct risico voor een onmenselijke en vernederende behandeling, zelfs wanneer er geen adequate medische zorgen zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Het betreft hier namelijk geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte.

De aangehaalde klachten van betrokkene worden trouwens nergens bevestigd door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen. Er is evenmin nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht.

Ook zonder enige behandeling en ongeacht het land van verblijf kennen dergelijke klachten hun natuurlijk beloop over enkele dagen tot weken en evolueren spontaan in gunstige zin.

Uit de voorliggende attesten blijkt dan ook geenszins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Het advies van de arts-adviseur van 5 april 2013 genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, dat zich in het administratief dossier bevindt, luidt als volgt:

“D., M. (R.N. xxxxxxxxxxxxxxxxx)

Vrouwelijk

Nationaliteit: Afghanistan

Geboren op 01.01.1960

Adres: (...)

Artikel 9ter §3 - 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 29.05.2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 16/5/2012 blijkt dat betrokkene lijdt aan intense polyarticulaire pijnen ten gevolge van een chronische polyarticulaire ontsteking.

Deze klachten houden, zowel behandeld als onbehandeld, geen direct risico voor een onmenselijke en vernederende behandeling, zelfs wanneer er geen adequate medische zorgen zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Er bestaat evenmin een onmiddellijk gevaar voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene.

De aangehaalde klachten van betrokkene worden trouwens nergens bevestigd door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen. Er is evenmin nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht.

Uit de voorliggende attesten blijkt dan ook geenszins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

De verzoekende partijen stellen in hun eerste middel onder meer dat “Verwerende partij (er) zich in haar beslissing (toe beperkt) te verwijzen naar het advies van de arts-adviseur die in zijn verslag dd. 05.04.2013 concludeert dat betrokkene niet lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit”. Uit de inhoud van voormelde adviezen van de ambtenaar-geneesheer blijkt echter dat deze zich niet beperkt tot de vaststelling dat er geen onmiddellijk gevaar is voor het leven en de fysieke integriteit maar tevens expliciet concludeerde dat “De aangehaalde klachten van betrokkene trouwens nergens (worden) bevestigd door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen. Er is evenmin nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht”. De verzoekende partijen betwisten deze motieven niet. Bovendien concludeerde de ambtenaar-geneesheer eveneens als volgt: “Deze klachten houden, zowel behandeld als onbehandeld, geen direct risico voor een onmenselijke en vernederende behandeling, zelfs wanneer er geen adequate medische zorgen zijn

in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft” en voor wat betreft eerste verzoekende partij: “Ook zonder enige behandeling en ongeacht het land van verblijf kennen dergelijke klachten hun natuurlijk beloop over enkele dagen tot weken en evolueren spontaan in gunstige zin.”.

Verzoekende partijen maken gelet op voorgaande niet aannemelijk als zou de arts-adviseur het artikel 9ter van de vreemdelingenwet verkeerd toegepast hebben. Bij arrest nr. 228.778 van 16 oktober 2014 heeft de Raad van State er op gewezen dat, sinds de wet van 8 januari 2012, de aanvraag tot verblijf niet-ontvankelijk kan worden verklaard indien de aangevoerde ziekte kennelijk niet ernstig is in de zin van de twee door voornoemd artikel 9ter beoogde gevallen, zijnde enerzijds een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de persoon en anderzijds een reëel gevaar bestaat dat de zieke een onmenselijke of vernederende behandeling moet ondergaan bij gebrek aan adequate behandeling. Nu de arts-adviseur vastgesteld heeft dat de aangehaalde klachten nergens bevestigd worden door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen komt hij op niet kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie dat de ziekte kennelijk niet ernstig is in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen zijn evenwel de mening toegedaan dat de aandoeningen wel degelijk ernstig zijn. Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat het niet aan de Raad toekomt om zich in de plaats van de behandelende ambtenaar-geneesheer te stellen en de medische toestand opnieuw te gaan beoordelen. Het enkele feit dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen voor elk van hen een medisch getuigschrift hebben voorgelegd daterende van respectievelijk 14 mei 2012 en 16 mei 2012. Uit de medische adviezen van de arts-adviseur blijkt dat deze de voorgelegde getuigschriften in overweging heeft genomen doch vastgesteld heeft dat de aangehaalde klachten nergens bevestigd worden door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen. Inderdaad blijkt - op lezing van de voorgelegde getuigschriften - dat wat betreft eerste verzoekende partij door de behandelend arts gesteld wordt dat anamnese van de medische voorgeschiedenis onmogelijk is en dat eerste verzoekende partij klaagt over pijn in de borstkas, dat er sprake is van bronchospasme alsook manifesteert eerste verzoekende partij stress. Verder wordt vermeldt dat eerste verzoekende partij medicatie neemt en dat eerste verzoekende partij zich had moeten aanbieden in het ziekenhuis maar dat de behandelend arts geen protocol heeft ontvangen. Bij eventuele gevolgen van stopzetting van behandeling wordt een verhoging gemeld van de aanwezige klachten en wordt voorts onder specifieke noden vermeld dat een complete cardiorespiratoire oppuntstelling dient te gebeuren. Verzoekende partijen betwisten niet dat er geen overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen voorliggen die de aandoeningen kunnen bevestigen. Nu de behandelend arts in zijn medisch getuigschrift zelf stelt dat anamnese onmogelijk is wat betreft de medische voorgeschiedenis en dat eerste verzoekende partij naar het ziekenhuis had moeten gaan zodat een protocol kon worden bekomen alsook dat er een cardiorespiratoire oppuntstelling zou moeten geschieden, is het geenszins kennelijk onredelijk van de arts-adviseur om te oordelen dat de aangehaalde klachten niet bevestigd worden door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen.

Wat betreft tweede verzoekende partij heeft de behandelend arts tevens geattesteerd dat hij geen anamnese kan maken van de medische voorgeschiedenis gelet op de taalbarrière en dat er sprake is van intense polyarticulaire pijnen waarschijnlijk ten gevolge van een chronische polyarticulaire ontsteking. De huidige behandeling bestaat uit AINS en Kiné. Tevens wordt gemeld dat er geen interventie/hospitalisatie noodzakelijk is. Bij stopzetting van behandeling wordt een verhoging van de pijnen en inflammatoire ontsteking/wonden gemeld. Er worden voorts geen specifieke medische opvolgingsnoden gemeld. Verzoekende partijen betwisten hier evenmin dat er geen overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen voorliggen die de klachten kunnen bevestigen.

Verzoekende partijen maken met hun verwijzing naar de door hen voorgelegde medische attesten geenszins aannemelijk dat de arts-adviseur een flagrante beoordelingsfout heeft gemaakt of nog dat hij op een verkeerde wijze artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft toegepast. Gelet op de beoordeling door de arts-adviseur maken verzoekende partijen evenmin aannemelijk dat de arts-adviseur nog gehouden zou zijn een onderzoek te voeren naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

Zoals uit de bespreking hoger is gebleken blijkt niet dat de arts-adviseur zich beperkt zou hebben tot levensbedreigende aandoeningen en daardoor het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ten onrechte zou verengt hebben. Nu artikel 9ter van de vreemdelingenwet

bovendien een op zichzelf staand artikel is dat niet afhankelijk is van het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM, is de kritiek aangaande het feit dat artikel 3 EVRM ook ruimer is dan levensbedreigende aandoeningen, evenmin dienstig, daargelaten nog de incorrectheid van dit betoog nu de Raad van State in zijn arresten van 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073 geoordeeld heeft dat de hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), zich in se beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Bovendien en in tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, verwijst de arts-adviseur in zijn adviezen geenszins naar artikel 3 EVRM. In zoverre verzoekende partijen doelen op de bijkomende motivering in de beslissing van de dienst vreemdelingenzaken, dient nogmaals benadrukt dat het enkel de arts-adviseur is die in casu bevoegd is om een medische beoordeling door te voeren zodat de bijkomende motivering van de dienst vreemdelingenzaken niets anders is dan een overvloedige motivering en kritiek hierop niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoekende partijen maken, gelet op het ontbreken van enig element dat wijst op ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling, geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk. Evenmin maken zij een schending van artikel 2 EVRM aannemelijk.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partijen de schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk hebben gemaakt, noch hebben zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“(…) WAT BETREFT HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

EERSTE EN ENIGE MIDDEL: Schending van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van art. 4 en art. 2 §1 van het Ministerieel besluit houdende delegatie van bevoegdheid van de minister, inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dd. 17 mei 1995. Schending van de materiële motiveringsplicht

Het bevel om het grondgebied te verlaten begint als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van C. H. (attaché), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (...)"

Het is totaal onduidelijk welke beslissing er precies uitgevoerd wordt. Er wordt geen datum van de beslissing opgegeven, noch wordt de beslissing verder benoemd.

De materiële motiveringsplicht is dan ook geschonden

De bevel werd daarenboven genomen door een voor verzoeker onbekende ambtenaar. De beslissing vermeldt geen handtekening.

Artikel 7 van de vreemdelingenwet kent de bevoegdheid tot het nemen van een beslissing omtrent een aanvraag tot machtiging tot verblijf toe aan de "Minister of zijn gemachtigde".

Met Ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt wie deze gemachtigde van de Minister zijn.

De graad noch de persoon van de ambtenaar die de beslissing genomen heeft zijn voor verzoeker onbekend en kan niet nagegaan worden.

Dat de beslissing derhalve nietig moet worden verklaard. (...)"

2.2.2. De Raad stelt samen met de verzoekende partijen vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd genomen ten aanzien van de heer D., M. en dat de tweede bestreden beslissing uitmaakt, inderdaad niet werd ondertekend. Dit in tegenstelling tot het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd afgeleverd ten aanzien van mevrouw D., N. en dat zich eveneens in het administratief dossier bevindt, maar in casu niet de bestreden beslissing uitmaakt. Het bestreden bevel van 10 april 2013 bevat dus noch een handgeschreven, noch een ingescande of elektronische handtekening.

De verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen dat, *“aangezien administratieve beslissingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (...) een handtekening geen geldigheidsvoorwaarde of wettigheidsvereiste kan zijn voor een bestuurshandeling. Er stelt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan aangetast worden door een gebrek aan ‘ondertekening’, niet kan toegerekend worden aan een bepaalde persoon en wanneer dus helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon, wat in casu niet het geval is. Immers, het bevel werd duidelijk genomen door attaché, H. C., waarbij tevens vermeld werd dat het bevel genomen wordt in uitvoering van een andere beslissing genomen door diezelfde attaché, verwijzend naar de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard”*.

De Raad wijst erop dat geen enkele wettelijke bepaling in het algemeen voorschrijft dat een administratieve rechtshandeling dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Ook de vreemdelingenwet stelt niet dat een beslissing betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Wel dient elk optreden van een overheid zijn oorsprong te vinden in wettelijke bepalingen die haar bevoegdheden toekent. Wanneer een overheid optreedt op een domein dat niet aan haar bemoeiing is overgelaten, is er sprake van machtsoverschrijding. De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt. Hieraan kan men verbinden dat op grond van de vermeldingen van de akte moet kunnen worden nagegaan of zij getroffen werd door een bevoegde ambtenaar aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde ambtenaar. Door het feit dat een ambtenaar een beslissing (manueel) ondertekent, eigent hij zich de beslissing toe en authentiseert hij deze: hiermee toont hij aan dat hij degene is die de beslissing getroffen heeft. Het geheel, namelijk de vermelding van naam en graad van de ambtenaar en de (manuele) handtekening van deze ambtenaar, maakt dat nagenoeg volledig bewezen is dat de bevoegde ambtenaar de beslissing getroffen heeft. Degene die de manuele handtekening betwist, zal de strafprocedure op grond van valsheid in geschrifte dienen op te starten.

De Raad stelt echter vast dat in casu niet zondermeer kan vastgesteld worden dat het bestreden bevel kan toegerekend worden aan voornoemde attaché C.H., aangezien deze op geen enkele wijze, noch handmatig, noch elektronisch, werd ondertekend en onderaan de beslissing geen enkele naam van enige attaché vermeld staat. Er staat enkel: *“Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie: #SIGNATURE#”*. Bovendien vermeldt het bevel evenmin in uitvoering van welke andere beslissing het bevel werd genomen.

Er blijkt aldus niet dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten genomen werd door een daartoe gemachtigd persoon. Het tweede middel is in de besproken mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 april 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen voor zover het gericht is tegen de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER